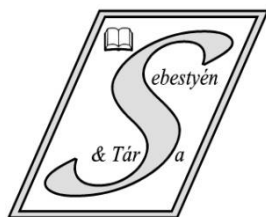

Anthony Grey

Halálmester

A Kiadó weboldalának címe:

www.stsakiado.hu

[https://www.facebook.com](https://www.facebook.com/sebestyenestarsakiado/)
[/sebestyenestarsakiado/](https://www.facebook.com/sebestyenestarsakiado/)

Anthony Grey

Halálmester

Budapest 2025

Copyright ©Anthony Grey (Sebestyén Elemér) 1990, 2000, 2025

Minden jog fenntartva!

Tilos e kiadvány egészét vagy bármely részét információs rendszerben tárolni, sokszorosítani vagy sugározni bármely módon vagy formában a kiadóval történő előzetes megállapodás nélkül. Tilos továbbá másféle kötésben, borítással és tördelésben terjeszteni, mint amilyen formában kiadásra került.

Borító: Sebestyén Richárd (amorfrocket@gmail.com)
A borító hátoldalán szereplő fotó Sebestyén Richárd munkája

Szerkesztő: Sebestyén Kata
Technikai szerkesztés: Sebestyén Katalin

Magyarországon kiadja: Sebestyén és Társa Kiadó
Felelős kiadó: Sebestyén Elemér Antalné

ISBN: 978-615-6939-07-4

1.

– ... Most már ne variáljunk annyit, lőjük le és kész.

– Bocsáss meg, tényleg nem kukacoskodni akarok, de szerintem mégiscsak jobb lenne, ha inkább szúrnánk.

– Hm.

– Gondolj csak bele! Egy lövés és kész... ez olyan snassz. Viszont egy kis szurkálás, ahol ugyebár folyik a vér, hörög az áldozat...

– Jó, jó, csak azt nem értem, hogy ez eddig miért nem jutott az eszedbe?

A férfi, akit beszélgetőpartnere a szurkálás magasabb rendűségéről igyekezett meggyőzni, töprengve a feje búbjára tolta a baseballsapkáját, és megvakarta a homlokát. Láthatóan nem lett okosabb tőle, mert néhány másodperc múlva visszahúzta a fejfedőt eredeti helyzetébe, és ha lehet, még tanácstalanabban nézett maga elé, mint eddig. Aztán hirtelen sarkon perdült, és a tőle körülbelül ötméternyire álló, hatalmas termetű kínaira nézett.

– Mr. Tsai! Magának mi a véleménye?

Az izomkolosszus, aki mindez ideig fejét lehorgasztva, egykedvűen, majdhogynem unottan hallgatta a párbeszédet, most lassan a vele szemben állókra emelte a tekintetét. Előbb a

két vitatkozót vette szemügyre, aztán a közvetlenül mellettük álló harmadik, alacsony, köpcös kis embert. Ez utóbbi nem nyerhette el túlzottan a tetszését, mert utálkozó képet vágott. Egy szicíliai családfő nézhet így, amikor éppen lánya hozományáról tárgyal leendő vejével, akit ugyan szívből utál, de miután az teherbe ejtette a lányt, nem döfheti le, mint szeretné, hanem kénytelen hozzáadni „azt a szégyentelent”.

– Nos, Mr. Tsai? Mi a véleménye? – kérdezte újfent a baseballsapkás, tudomást sem véve az izomkolosszusban dúló viharokról.

– Nekem? – szólalt meg végül az óriás. – Hát csak az, hogy inkább lőjön le a mitugrász – utálata tárgyára mutatott –, mert ha a közelembe jön, régen rossz neki. Csak nem képzelem, hogy egy ilyen fegyverrel a kezemben, bárki is legyőzhet egy szál törrel?

Azzal megemelte az eddig lábához támasztott tárgyat. Egy úgynevezett hosszú nyelű harci balta volt, amely az ősi kínai harcművészet tizennyolc alapfegyverének egyike.

A szerszám egy közel másfél méteres fanyélből és egy – az átlagos laptopnál nagyobb méretű – fejből állt.

Riasztó látvány volt, különösen a kínai kezében, aki fenyegető arccal, résnyire húzott szemmel figyelte a szemközt elhelyezkedő triót. Aztán lassan megenyhültek a vonásai, a fegyvert újra a lábához támasztotta, és magyarázni kezdett a baseballsapkásnak.

– Huszonöt éve forgatom ezt a fegyvert, és higgye el, nem sok ember van, aki annyira tud, mint én. Jobbat pedig nem ismerek. Ha a balta a kezemben van, bárki ellen kiállok, hacsak az illetőnél nincs lőfegyver. Tehát, ha mindenképpen meg kell

halnom, akkor inkább lőjön le a mitugrász – újra fenyegetővé vált az arca –, de ne próbáljon itt holmi késekkel hadonászni, mert ideges leszek és ketté csapom.

– Na, de kérem! Micsoda hang ez?! – húzta ki magát sértődötten a mitugrásznak nevezett.

– Jó, jó, jó, jó – csitította a kedélyeket a baseballsapkás –, akkor egyezzünk meg Mr. Tsai. Mr. Fruggi lelövi önt, és nincs semmi hadonászás a késekkel. Így megfelel?

– Így igen – rándította meg a vállát az óriás, aztán ruhájának zsebéből rágógumit varázsolt elő, szájába gyömöszölte, és elégedetten rágni kezdte.

A baseballsapkás megkönnyebbülten fújta egyet, láthatóan örült, hogy sikerült megegyezésre jutniuk a gyilkosság módját illetően, mind a gyilkos, mind pedig az áldozat megalégedésére.

Hirtelen körülnézett, és elkínzott hangon felnyögött.

– Sally! Egy dupla whiskyt, de gyorsan, mert meghalok!

Távolodó léptek zaja jelezte, hogy Sally máris elindult az éltető nedűért. A baseballsapkás néhány pillanatig átszellemülten hallgatta a cipősarkak kopogását, majd szemét lehunyva bólintott, és a világmindenségbe kiáltott:

– Húsz perc szünet.

*

Az eddig kihaltak tűnő helyiség egyszerre megelevenedett. Mindenfelé lámpák gyúltak, overallos emberek hada nyomult elő valahonnan a semmiből, bútorokat

cipelve, átrendezve, kihordva, behordva, a falon túlról kopácsolás, fűrészelés, fűrás zaja hallatszott, és beszéd, beszéd, beszéd. Mintha a nyüzsgő, hömpölygő emberáradat minden egyes tagja számára, ez a mostani néhány perc lenne az utolsó alkalom arra, hogy elmondhassa a gondolatait.

Kissé meghökkenve pillantottunk egymásra Mike-kal, mert erre azért nem számítottunk. Azt sejtettük, hogy felfordulás lesz, meg tumultus, meg zshivaj, meg minden ilyesmi... a valóság azonban felülmúlta a legpesszimistább elképzeléseinket is.

... Hogy lehet így dolgozni?

Most már értettem, miért retteg minden amerikai rendező és színész attól, hogy esetleg Hongkongba kell utaznia filmet készíteni.

... Hiába, ez nem Hollywood! De szerencsére mi nem is filmet készíteni jöttünk ide!

Megkönnyebbülten elmosolyodtam, majd miután egy könnyed sasszéval kitértem a csekélységemet éppen legázolni készülő, óriási aranyozott Buddhaszobrot cipelő bútorszállítók elől, fejemmel intettem Mike-nak.

Kétszemélyes magánnyomozó irodánk másik ötven százaléka mellém lépett, és hozzám hajolva, diszkrétan a fülembe ordított.

– Van nyüzsi, mi? Los Angelesben összesen nem vagyunk ennyien.

Vállat vontam, és a baseballsapkás által Frugginak nevezett férfi felé böktém a mutatóujjammal, jelezve, itt az ideje, hogy akcióba lépjünk.

És akcióba léptünk, nem is akármilyenbe. Mert a helyiségben tartózkodó összes ember egybehangolt és megfeszített együttműködése dacára, alig két perc alatt legyűrtük a köztünk és Fruggi között lévő, mintegy hatméteres távolságot.

A köpcös emberke háttal állt nekünk, és félelemmel vegyes áhítattal tanulmányozta a kínai által otthagyt baltát. Egészen lehajolt hozzá, és hüvelykujját óvatosan ide-oda húzogatta a fegyver élén, nyilván azt vizsgálva, hogy hányadik próbálkozásra sikerül elvágja az ujját.

Nem vártam meg, amíg fáradozását siker koronázza, odaléptem mögé, és finoman megveregettem a vállát.

Hörögve odébb ugrott, mintha attól tartana, hogy mindjárt rávetem magam – csacsiság, akkor előtte nem veregetem meg a vállát –, aztán elszántan szembefordult velem, és megkísérelte felkapni a baltát.

Csak hát egy ilyen fegyver meglehetősen nehéz, és nem olyan egyszerű felkapni, mint egy légycsapót.

Frugginak végül mégis majdnem sikerült. Mindössze az akadályozta meg a műveletben, hogy tenyérével keményen rávágtam a csuklójára. Erre halkán felsikoltott, s kiejtette kezéből a fegyvert, amely hangosan koppanva landolt a földön.

Most már fegyvertelen volt, és a menekülés útját is elvágtuk, így az egyetlen dolgot tette, amit tehetett.

– Kik maguk, és mit akarnak? – kérdezte riadtan.

Barátságosan rámosolyogtam.

– Mr. Fruggi? A nevem Anthony Grey. Ő pedig a társam, Mike Darms.

Fruggi arca felderült.

– Ó, a francba... már a szívbajt hozták rám. Ezek szerint maguk azok a híres izé... magánnyomozók?

– Igen – vigyorgott Mike.

– Uh, én meg itt majdnem lekaszabolтам magukat ezzel a sza... izé baltával – szégyenlősködött újdonsült ismerősünk. – Pedig nem az én stílusom az ilyesmi. Na mindegy, legalább túl vagyunk az ismerkedésen.

Körülnézett.

– Szerintem menjünk a büfébe, mert ebben a kuplerájban egymás szavát sem értjük.

Fürgén nekiiramodott, mi pedig követtük. Néhány pillanattal később egy másik „kuplerájban” találtuk magunkat, azzal a különbséggel, hogy itt legalább leülhettünk.

A mellettünk lévő asztalnál egy baltával kettécsapott fejű ember magyarázott valamit három úrlénynek, velünk átellenben pedig két dinoszaurusz sörözgetett békés egyetértésben, figyelemre se méltatva bennünket.

– Nahát, nahát – vigyorgott Fruggi, mikor elhelyezkedtünk az egyik asztalnál. – Alig tudom elhinni, hogy maguk azok. Bocs, ne haragudjanak, nem úgy értem... csak azt hittem, hogy olyan marcona fickók lesznek, mint a filmekben, tudják falfúró tekintet, kétnapos borosta, meg ilyesmi... erre jön két sármos, harmincas pali, akik inkább nyaraló playboynak látszanak, mint magánnyomozóknak.

– Az csak előny lehet, ha látszik rajtunk, hogy a nőket szeretjük – vélte Mike. – Pláne itt, filmeseknél nem árt az ilyesmit hangsúlyozni.

– Na, ja – bólogatott Fruggi, majd előbb intett az egyik pincérlánynak, aztán felénk fordult. – Mit isznak?

– Rómában tégy úgy, mint a rómaiak – bölcselkedett társam.

– Vagyis? – érdeklődött Fruggi, nyilván arra számítva, hogy Mike valamilyen egzotikus kotyvalékot választ.

– Természetesen whiskyt – közölte a kérdezett szemrebbenés nélkül, s hozzátette: – mert az az úriember, aki gondolom a rendező lehet, szintén whiskyt hozatott Sally-vel.

– Igaza van! – helyeselt Fruggi, majd az odaérkező lánytól három bourbont rendelt.

Ezután kényelmesen elnyúlt a széken, így végre alkalmam nyílt, hogy jobban szemügyre vegyem.

Bár negyvenes éveinek elején járt, mégis volt valami gyerekes az arcában. Az egészen lágy, szinte babaszerű vonások egyrészt tekintélyes súlyfeleslegéből, másrészt – legalábbis sejtésem szerint – az életmódjából adódtak.

Azt mindenesetre első pillantásra meg lehetett állapítani, hogy Fruggi nem valami bányában vagy kohászüzemben keresi a kenyerét. Valamint azt is, hogy szereti az élet minden ajándékát. És mint általában az ilyen típusú emberek többségéből Fruggiból is sugárzott a derű, az optimizmus. A barna szemek vidáman mustrálták a közelünkben ülő nőket, a vastag, húsos száj örökké készen állt a mosolyra.

Mindent összevetve, az ember hosszú távon nemigen volt képes komoly vagy pláne komor maradni, ha a kis köpcösre tévedt a tekintete. Természetesen az italunkat hozó pincérnőnek sem sikerült a dolog, különösen, amikor Fruggi bizalmasan a fülébe súgott valamit.

Összenéztünk Mike-kal, a nő pedig tréfásan megfenyegette Fruggit a mutatóujjával, aztán távozott, így asztaltársunk jobb híján felénk fordult.

– Micsoda jó kis nő, és hiába nyomom neki a sódert, pedig semmi rosszat nem akarok neki.

– Ezt rögtön gondoltuk – bólintott értőn Mike.

A kis köpcös ábrándosan sóhajtott egyet, majd felrezzent és ránk nézett.

– Hol is tartottunk? Ja, igen, szóval nagyon örülök, hogy eljöttek és remélem, hogy maguk majd kiderítik, miféle disznóság folyik itt. Tudják, azért is ijedtem meg az előbb, mert azt hittem, ki akarnak nyírni.

– Miért akartuk volna? – kérdezte Mike csodálkozva.

– Áh, nem úgy értettem... szóval nem magukra gondoltam... Az a helyzet, hogy az utóbbi napokban kissé elrongyolódtak az idegeim. Amióta azt a levelet megkaptam, örökké a frász kerülget.

– Milyen levelet? – érdeklődtem.

– Azt, ami miatt írtam maguknak.

– Értem. De a nekünk küldött üzenetében elég szűkszavúan fogalmazott, szóval nem igazán tudjuk, hogy ki, és pontosan mit írt önnek.

– Hogy ki? – keserűen felnevetett, aztán hirtelen elhallgatott, és riadtan körülnézett. Most egyáltalán nem nyújtott mulatságos látványt. Az eddigi könnyed, lezser tartása egy pillanat alatt az üldözött vad menekülésre kész lapulásává változott.

– Tehát ki írta azt az ominózus levelet? – ismételt meg a kérdést.

Fruggi felemelkedett a székéről, egészen áthajolt az asztalon, mintha attól tartana, hogy más is meghallja, amit mondani akar nekünk, és szinte a fülünkbe suttogta:

– A... a Halálmester!

2.

Enyhén megborzongtam, mintha egy láthatatlan, hideg kéz siklott volna végig a tarkómon.

– Miféle Halálmester? – kérdeztem.

Fruggi nem válaszolt, csak széttárta a karjait, jelezve, hogy eddig még nem volt szerencséje az illetőhöz.

– Ne haragudjon Mr. Fruggi – Mike óvatosan félrehúzta a poharát még mielőtt a kis köpcös felboríthatta volna –, talán az lenne a legjobb, ha az elején kezdené. Egyáltalán, hogy került ide a Silver Fist filmgyárba?

Fruggi beleegyezően bólintott, és visszaült a helyére, Mike pedig belekortyolt a megmentett italba. Követtem a példáját, majd Fruggira függesztettem a tekintetemet, aki rövid tétovázás után belevágott.

– Az egész tíz nappal ezelőtt kezdődött. Tudják nyaralni jöttem ide, és tovább utaztam volna még máshová is, de aztán találkoztam Grainessel, és itt maradtam.

– Ki az a Graines? – kérdezett közbe Mike.

– Hát a baseballsapkás – magyarázta Fruggi. – Ő a rendezője annak a filmnek, amit most forgatunk. Az a címe: Amikor nincs menekvés. Nem rossz cím, mi? Na, szóval

teljesen véletlenül összetalálkoztam vele az utcán, jobban mondva egy étteremben, és nyomban leszerződtem. Képzeltetik, hogy meglepődtem. Már azon, ahogy odajött. Tudják, bementem az étterembe, rendeltem, aztán elkezdtem kajálni. Éppen a közepén tartottam, amikor látom ám, hogy a nekem oldalvást ülő pasas, aki eddig meglehetősen leverten iszogatta úgy cirka az ötödik whiskyjét, hirtelen felém fordul, és előbb kikerekednek a szemei, aztán felderül a képe. Na mondom, ez biztos le akar vágni egy húszasra, mindjárt kideríti, hogy régi ismerősök vagyunk, meg ilyesmi... De nem, az ürge odajött hozzám és bemutatkozott. Aszongya, ő Dusty Graines, és filmrendező a Silver Fistnél. Mondom neki, nem baj, én meg Ted Fruggi vagyok és üzletkötő. Erre aszongya nagyon örül, mert egy készülő akciófilmhez keres szereplőket, és én pont megfelelek neki. Képzeltetik, hogy néztem rá... Mert azért tudom, hogy nem vagyok se egy Adonis se egy Bruce Lee vagy mi, és be kell valljam, eddig még a filmgyártás közelében sem jártam. De gyorsan elmagyarázta, miről van szó. Tudják ez a Silver Fist egy közös amerikai-hongkongi filmgyár, ahol nagyon sok ilyen rúgkapálós filmet forgatnak.

– Kung-fu – szólt közbe Mike.

– Igen, igen – bólogatott Fruggi –, szóval ilyen rúgkapálós filmeket forgatnak, és az egyik amerikai sztár összetörte magát az egyik jelenet közben. Ez még nem lett volna baj, mert aki ilyesmit csinál, az el lehet rá készülve, hogy előbb-utóbb megjárja. De ezt a Grainest nagyon szorítja az idő, gondolom, valami anyagi oka lehet, ezért megegyezett az ürgével, hogy nem várják meg, amíg felgyógyul, hanem a film további részében helyettesítik valakivel.

– És... ez lenne ön? – Mike alig tudta leplezni a csodálkozását.

– Bizony – húzta ki magát büszkén Fruggi, majd valamivel szerényebben hozzátette: – Persze, ahogy mondtam, nekem halványlila gőzöm sincs ezekről a dolgokról... de itt nem is ez a lényeg. Tudják, arról van szó, hogy ez a totálkárossá vált ürge meg én nagyon hasonlítunk egymásra, és mivel a verekedési jelenetek jórészét már előbb felvették, nekem tulajdonképpen csak az ilyen dumálós részekben kell szerepelnem.

– Azért, ha jól láttuk az imént, van még hátra egy-két akciójelenet is – vetette közbe Mike.

– Jaj, maguk látták az előbbi dolgot? – derült fel Fruggi. – Hát ez a marha nagydarab ürge félelmetes azzal a baltával.

– Ő kicsoda? – érdeklődtem.

– A kínai? – kérdezett vissza Fruggi. – Simon Tsai a neve. Állítólag ő az egyik legjobb ilyen... baltás a környéken.

– Valóban ő az egyik legjobb hosszúnyelű harcibaltaszakértő Délkelet-Ázsiában – jegyezte meg Mike, akinek nemcsak kung-fu, de lexikális tudása is sokkal jobb volt az átlagosnál.

– Ismeri? – képedt el Fruggi.

– Nem, de hallottam róla. Egy feljövőben lévő iskola egyik mestere.

– Igen – helyeselt Fruggi –, a... izé... Tomboló, ez az, a Tomboló Sárkány nevű társaság tagja. Egyébként itt van az egész geng. Tudják, ez a Graines úgy csinálja a filmjeit, hogy mindig egy-egy ilyen csapatot mutat be. Most ezeket szedte össze, de van néhány amerikai szereplő is...

– Talán térjünk vissza a mi ügyünkre – szóltam közbe, mert rájöttem, hogy Fruggi magától akár reggelig is képes lenne beszélni anélkül, hogy a tárgyra térne.

– Na, szóval az a helyzet – magyarázta –, hogy nekem nagyon megtetszett Graines ajánlata. Képzeljék milyen szuper lesz, ha majd a szomszédok valamelyik streaming csatornán látják a filmemet! A fene megeszi őket az irigységtől. Akkor majd az a megjátszós kis Gwendolin is felfigyel rám végre... De eltértem a tárgytól, szóval ott tartottam, hogy aláírtuk Grainesszel a szerződést, mégpedig azzal a kikötéssel, hogy ha meggondolom magam és kiszállok a filmből, kártérítést kell fizetnem a Silver Fistnek. De hát ki figyelt akkor ilyesmire... és különben is, miért léptem volna le? Ahhoz Graines túl jó pénzt ígért. Szóval idejöttem, elkezdődött a forgatás, és csak akkor derült ki a disznóság.

– Mármint...? – tudakolta Mike.

– Mármint az, hogy a filmben szereplő valamennyi sztárt megfenyegették, jobban mondva megfenyegette a Halálmaster. Mindegyikük kapott egy levelet, amiben a fickó azt írja, hogy amiért elárulták a harcművészetet, és prostiként mutogatják a tudásukat a filmben, ki fogja nyírni őket.

– Fura – dünnyögtem. – Manapság nagyon ritkán fordul elő, hogy egy-egy kung-fu iskola titkolja a technikáit. Ami azt illeti, nem is nagyon vannak már olyan technikák, amiket el lehetne titkolni.

– Hát ez a Halálmaster nevű ürge láthatóan mégiscsak allergiás a baltás, meg a többi kollégája viselkedésére, mert ki akarja csinálni őket.

– Ezek szerint az amerikai mestert is ő támadta meg? – kérdeztem.

– Nem – rázta a fejét Fruggi. – Ő csak leesett egy jelenet közben valami állványról, és tudás ide, tudás oda majdnem kinyíffant. De ő legalább azzal, hogy kórházba került, megúsza élve.

– Miért volt, aki nem? – kapta fel a fejét Mike.

Fruggi furcsán nézett rá.

– Ne haragudjon, Mr. Darms – mondta –, de ha magának ismerős volt a Simon Tsai név, akkor talán ismerős a Dick Yuen is.

– Így van – bólintott társam. – A pusztakezes küzdés egyik legjobbjá, ha jól emlékszem tavalyelőtt harmadik lett a délkelet-ázsiai kung-fu bajnokságon. Nagyon tud, iszonyúan gyors, és briliáns technikája van. Miért, mi van vele?

– Ő is szerepelt a filmben – jegyezte meg csendesen Fruggi.

– És? – kérdeztem rosszat sejtve.

Fruggi tekintete egy darabig ide-oda ugrált köztem és Mike között, végül kibökte:

– Néhány napja meghalt... agyonverték.

3.

– Micsodaaa?! – kiáltottunk fel szinte egyszerre.

– Bizony – bólogatott Fruggi. – Ez az idióta Halálmester megkezdte a leszámolást. Képzelfhetik, mit éreztem, amikor megláttam azt a nyomorult Yuent holtan. Azt hittem, a frász kitör. Csak abban bíztam, hogy engem nem akar majd kinyíffantani a Halálmester, végül is nekem semmi közöm ehhez az egészhez, én csak véletlenül kerültem bele... És különben is, soha életemben nem foglalkoztam ilyen izével... szóval én nem értem, mi a baja velem.

– Valószínűleg csak annyi, hogy szerepel a filmben – véltem.

– De hát ez miért baj? – siránkozott Fruggi. – Ezzel az erővel ezeket lehetne kinyírni.

– Mindenesetre – tűnődött Mike – nem lehetett akárki a gyilkos.

– Miért? – érdeklődött köpcös barátunk.

– Csak azért – magyarázta Mike –, mert Dick Yuen kivételes képességű mester volt, a legjobbak egyike. Őt nem lehetett csak úgy egyszerűen agyonverni.

– Nem is csak „úgy” verte agyon az a barom. Egy Shaó nevű ürge, aki századosi beosztásban szenved, és a nyomozást vezeti, szintén ezt mondogatta.

– Mit? – kérdeztem.

– Hát, ő is azt mondta, hogy Yuent nem egyszerűen megölték...

– Hanem?

– Hanem... ööö... – Fruggi kereste a szavakat – azt mondta... azt mondta, hogy... ez az, megvan! Azt mondta: nem egyszerűen megölték... hanem... szabályosan kivégezték.

4.

– Ezt, hogy érti? – képedt el Mike.

– Én? – kérdezett vissza Fruggi. – Én sehogy. Ez a Shaó nevű ürge mondta, miután megvizsgálta a nyomokat és a sérüléseket. Később boncolási jegyzőkönyv is készült, de engem nem érdekelt különösebben, meg aztán Shaó se tartott kiselőadást.

– Értem – mondta Mike, én pedig közben arra gondoltam, itt az ideje, hogy végre a tárgyra térjünk.

– Mr. Fruggi! – kezdtem. – Ön a levelében azt írta nekünk, hogy életveszélyben van, és azért kéri a mi segítségünket, mert a hongkongiakban nem bízunk.

– Stimmel – helyeselt a kis köpcös elszántan –, de ez gondolom érthető. Egy amerikaiban csak jobban megbízik az ember. Már csak azért is, mert ez a Halálmester nevű főszer is egészen biztosan ázsiai. Képzeljék el, milyen érdekes lenne, ha épp a gyilkosomat bíznam meg a védelmemmel.

– Miből gondolja, hogy a Halálmester ázsiai? – kérdezett közbe Mike.

– Ez csak nyilvánvaló – vont a vállát Fruggi. – Vagy maguk szerint fehér ember képes lenne ilyesmiért gyilkolni? Hogy elárulják a harcművészetet meg ilyenek... áh, kész agyrém az egész.

– Valóban, igaza van – értett egyet Mike, de jól tudtam, hogy nem csak Fruggi magyarázata győzte meg. Bár tény, hogy fehér ember ilyen elvi ok miatt nem áll neki halomra gyilkolni másokat. De az is igaz, hogy ha Dick Yuen valóban annyira tudott, akkor tényleg csak egy másik ázsiai győzhette le. Egyszerűen azért, mert ilyen képességű emberek csak Ázsiában vannak.

– Na, szóval ott tartottam – lendült bele újra Fruggi –, hogy röhejesnek tartom ezt az egész dolgot, de azt már marhára nem, hogy az ürge engem is ki akar nyírni. Mert röviddel Yuen halála után én is megkaptam a magam levelét. Ebben azt írta a fickó, hogy mivel én is szerepet vállaltam ebben a filmben, még ha csak helyettesítőként is, nekem sem fog kegyelmezni. Képzeltetik, mit éreztem... Aztán eszembe jutottak maguk, tudják, olvastam egy-két ügyükről, és tudtam, ha valakik, akkor maguk azok, akik segíthetnek.

– Egen – bólogatott Mike, miközben mutatójajaival ide-oda terelgette a poharát az asztalon.

– Ne haragudjon Mr. Fruggi – vettem át a szót –, nem akarom befolyásolni, de nem lenne okosabb a saját érdekében, ha inkább megpróbálna beszélni Grainesszel, hogy tekintsen el az ön további szerepeltetésétől?

– Úgyse menne bele – legyintett a kis köpcös. – Jobban mondvá lehet, hogy belemenne, de akkor ki kellene fizetnem a

Silver Fistnek a szerződésben említett kártérítést... és még a filmben sem szerepelnék.

– Ühüm – hümmögtem, és az arcát figyelve hirtelen rájöttem, nem csupán a pénz fontos a számára, hanem az is, hogy szerepelhessen. Hogy mindenki láthassa a filmjét, amelyben valamilyen rettenthetetlen hőst alakít. És ez az, amiért még az életveszélyt is vállalja.

...Hiába a film nagy úr!

– És tőlünk konkrétan mit vár? – kérdeztem.

Fruggi arca felderült.

– Hát vállalják?

– Egyelőre még nem tudjuk, mit – mosolyodtam el.

– Ó, igazából nem olyan nagy dolog az egész – magyarázta lelkesen. – Tudják, arról van szó, hogy a film utolsó jeleneteit egy szigeten vesszük fel. A stáb holnap indul...

– És?

– És maguk velünk jönnének, és vigyáznának rám, hogy ez a baromarcú ne bírjon hazavágni.

– Gondolja, hogy mi meg tudjuk védeni? – kérdezte Mike feltekintve a pohártologatásból.

– Persze, maguk vágják ezt a dolgot, piff-puff, zitty-zutty, meg gondolom, ha ott lesznek velem, akkor a fickó is jobban meggondolja, hogy próbálkozzon-e.

Összenéztünk Mike-kal, és nem tudtuk, ne vessünk-e vagy sem. Az igaz, hogy a magánnyomozó irodánk megnyitása előtt az antiterrorista kommandónál épp elég rázós helyzetben kellett helyt állnunk, és sok éve gyakoroltuk a kung-fut, de azt is tudtuk, hogy ez semmire sem garancia. Persze mulatságos volt, ahogy Fruggi megpróbálta elbagatellizálni a dolgot... de ha jól

belegondoltunk, az már korántsem volt vicces, hogy olyan ellenféllel kerülhetünk szembe, aki könyörtelenül gyilkol... és nagyon tud. Mert, aki Dick Yuent agyonverte, az jó eséllyel bárkit le tud győzni, beleértve bennünket is. Pláne akkor, ha külön-külön, és esetleg lesből támad ránk.

Hosszasan bámultunk egymásra Mike-kal, Fruggi szemei pedig ide-oda jojóztak köztünk, miközben gazdájuk izgatottan fészkelődött a székén, várva, hogy mit határozunk.

Lassan elmosolyodtam, Mike úgyszintén. Sok-sok éve ismertük egymást, pontosan tudtuk, mire gondol a másik, és most mindketten ugyanarra gondoltunk. Már megint egy életveszélyes kaland! Megint egy olyan ügy, amelyet épeszű ember nem vállalna! És mi megint belemászunk!

Fruggi felé fordultunk, és szinte egyszerre bólintottunk.

– Juhééé! – rikoltotta a kis köpcös, aztán máris intett a pincérnőnek, s amikor az odajött hozzánk, behízelt hangon búgta a fülébe: – Drágám! Hozzon valami frankó pezsgőt, mert kiszáradtam, mint hóember a sivatagban, és ha nem jutok hamarosan valami piához, akkor nem lesz, aki kifizesse az eddigi számlát.

A pincérnő fejcsóválva legyintett – nyilván megszokta már Fruggi stílusát –, majd ellibbent, és néhány pillanat múlva egy üveg francia pezsgővel tért vissza. Diszkréten, szinte hangtalanul távolította el a dugót, aztán töltött. Fruggi elégedetten figyelte, amint az ital a poharakba zubog, majd a sajátját felénk emelte.

– Hát akkor igyunk arra, hogy most már minden oké!

Mike megcsóválta a fejét.

– Inkább arra, hogy a későbbiekben is oké legyen minden.

Koccintottunk, nem is sejtve, hogy ez az óhaj mennyire naivnak bizonyul az elkövetkezendőkben.

5.

Alig tettük le a poharat, megszólalt a hangosbemondó, és Fruggit invitálta a sminkszobába. Köpcös barátunk sugárzó arccal állt fel az asztaltól.

– Bocsánat megyek, és csinibe vágom magam. Aztán lelövöm ezt a behemót kínait, még mielőtt Storkman megint megpróbálná rábeszélni Grainest valami hülyeségre.

– Storkman? Az kicsoda? – kérdezte Mike.

– Áh, a forgatókönyvíró – legyintett Fruggi. – Mindig van valami új ötlete, ha rajta állna, még tíz év múlva is ezt a filmet forgatnánk. Igaz, Graines is tud variálni... Na, de most már tényleg megyek, és...

– Igen, én is éppen ezt akartam kérni Mr. Fruggi – szólalt meg egy hang a köpcös háta mögött, aztán a baseballsapkás lépett oda az asztalunkhoz.

– Jó, hogy itt van – örült meg Fruggi. – Engedje meg, hogy bemutassam Mr. Greyt és Mr. Darmsot. Tudja, ők azok, akikről a múltkor beszélgettünk.

– Igen, igen – mormogta Graines, majd kezet fogott velünk, és leült mellénk.

– Akkor én megyek is – kacsintott ránk Fruggi, s kicsörtetett a helyiségből.

Graines elgyötörve nézett utána, majd amikor a kis köpcös eltűnt a láthatárról, baseballsapkáját a mellette lévő székre dobta, és két kezével beletúrt sűrű fekete hajába. Látszott, hogy nagyon elege van mindenből. Néhány pillanatra behunyta a szemét, és mélyeket lélegzett. Aztán ránk nézett, és bocsánatkérően elmosolyodott.

– Elnézést, de egy kicsit fáradt vagyok.

– Ugyan – hárította el a szabadkozást Mike. – Gondolom, ez általában így szokott lenni a nap vége felé.

Graines keserű fintorra húzta a száját.

– Tudják, az a helyzet – magyarázta komoran –, hogy ilyen problémás forgatásom még nem volt. Pedig higgyék el, nem ma kezdtem a szakmát. Az még csak hagyján, hogy ilyen felfordulás van, volt időm megszokni az alatt a nyolc év alatt, amióta a Silver Fistnél dolgozom. De ez a mostani film... Nem tudom Fruggi mesélte-e maguknak, hogy én mindig, valamelyik jelenleg is létező kung-fu iskola mestereit bízom meg egy adott film főszerepeinek eljátszásával. Ebben van a filmek erőssége, ezért kelendőek még ezen a manapság meglehetősen telített piacon is. Nos, ennek a filmnek a szerepeire egy eddig kevésbé ismert stílus, a Tomboló Sárkány Iskola legjobbait kértem fel...

– És nem akarták elvállalni? – kérdezte Mike.

– De igen, a gond nem is ezzel volt...

– Hanem?

– Tudják, az iskola legfőbb vezetője nagyon öreg és beteg, ezért az itteni szokás szerint hamarosan meg kell választani az utódját.

– És kitört a hatalmi harc?

– Pontosan. A hat utódjelölt közül egyik sem akarta elismerni, hogy rajta kívül más is esélyes lehet.

– Elég kínos az ilyesmi...

– Kínos? – kesergett Graines. – Az nem kifejezés! Képzelsenek el egy olyan társaságot, ahol a tagoknak együtt kell dolgozniuk, de mindenki fúj mindenkire. És mindegyik itt, ebben a filmben akarja bebizonyítani, hogy ő a legjobb. Pedig akármit csinálnak is, csak egyvalaki lehet közülük a győztes. Arról nem is beszélve, hogy szerintem lehetetlen eldönteni, melyikük tud a legjobban. Gondolják csak el! Mindegyiküknek más-más fegyver a specialitása, annak a mestere. Most, hogy az úristenbe lehet összehasonlítani tudásban, mondjuk egy hosszúnyelű balta szakértőt egy nuncsaku virtuózzal? Ez épp olyan, mintha azt akarnánk eldönteni, hogy a rúdugró ügyesebb vagy a teniszező.

– Egy összehasonlítási lehetőség mindenképpen van – simogattam meg az államot elgondolkodva.

– Éspedig? – Grainest szemmel láthatóan érdekelte a dolog.

Elvégre, ha eldőlt a hatalmi harc, akkor megszűnik a torzsalkodás, és a továbbiakban normális mederben folyhat a forgatás.

Tudtam, hogy a válaszzal kiábrándítom, mégis kimondtam, amit gondoltam.

– Könnyen el fog dőlni a dolog. Az tud a legjobban a társaságból...

– Aki...?

– Aki megéri a forgatás végét.

Graines ingerülten az asztalra csapott.

– Mr. Grey! Kérem, ilyesmit, ha egy mód van rá, ne nagyon hangoztasson.

Vállat vontam.

– Ne haragudjon, de attól, hogy én mit mondok és mit nem, még nem változik semmi. Az viszont elég furcsa, hogy épp egy ilyen hatalmi harc kellős közepén bukkan fel ez a titokzatos Halálmester. Persze könnyen lehet, hogy tévedek... De, ha a film végét csak egy mester éri meg, akkor az nem biztos, hogy véletlen lesz.

– Nincs igaza – ingatta a fejét Graines. – És tudja miért?

– Nos?

– Azért, mert Dick Yuent az öt életben maradt mester közül egyik sem tudta volna legyőzni.

– Miért nem?

– Mert a többiek mind valamilyen fegyverre specializálták magukat – magyarázta Graines szenvedélyesen. – Nem azt mondom, hogy a pusztakezes küzdelemhez nem értettek, sőt nagyon is... De Dick Yuenhez egyik sem volt mérhető, és ezt ők is elismerték. A Halálmester viszont szabályosan agyonverte Dicket.

– Tényleg, Mr. Graines! – szólt közbe Mike. – Ha már itt tartunk, mondana valamit erről? Hogy milyen nyomok maradtak a helyszínen... meg, hogy milyen sérüléseket szenvedett Yuen?

Graines előbb Mike-ra nézett, aztán elfordította a tekintetét, és valahová a távolba meredt.

– Először is, a sérülésekből egyértelműen kitűnt, hogy Yuenre szemtől-szemben támadott rá a gyilkosa, tehát szó sem lehet arról, hogy valamilyen gyengébb képességű ember orvul rátört volna, és ezzel meglepte.

A tekintete visszavándorolt ránk.

– Egy igazi kung-fu mestert egyébként sem lehet csak úgy meglepni... de ezt önök is tudják. Mert elárulhatom, hallottam magukról egyet s mást, és a hírekből kitűnt, hogy szintén nem kezdők ezen a téren.

Kis szünetet tartott, s az arcunkat figyelte. Mikor látta, hogy nincs hozzátennivalónk, folytatta.

– Szóval ott tartottam, hogy a Halálmester, nevezzük így, ha már ő így nevezi magát, megtámadta Yuent. A küzdelem valószínűleg pillanatok alatt eldőlt, mégpedig egy iszonyatos erejű ütés következtében, amelytől Yuennek négy bordája tört el, az egyik két helyen is. Ekkor térdre esett, és a Halálmester megkezdte a kivégzést. Szemmel láthatóan csak fél erővel ütött és rúgott... Mert ha egy ugyanolyan ütest mér Yuen fejére, mint előzőleg a bordáira, akkor az áldozata azonnal meghal. De a Halálmester nem egyszerűen megölni akarta Dicket, hanem meg is akarta alázni... Ezért ahelyett, hogy azonnal végzett volna a védekezésre képtelen emberrel, szép lassan szétverte, szétrúgta a fejét.

– Úristen! – suttogta Mike döbbenten, és nekem is végigfutott a hátamon a hideg.

Graines figyelmét természetesen nem kerülte el a reakciónk.

– Bizony uraim – bólogatott –, a gyilkos rendkívül könyörtelen. És ez önökre nézve is veszélyes lehet. Hogy

őszinte legyek, nem is értem, mit írhatott Fruggi, amiért idejöttek. Jobban mondván azt hiszem, maguk nem is igazán Fruggi miatt jöttek.

– Van benne valami – ismerte el Mike. – Tudja, érdekel bennünket, hogyan készül egy ilyen film, és szívesen találkozunk ázsiai mesterekkel, ezen kívül... szeretjük az izgalmas ügyeket. Ha nem szeretnénk, akkor egy unalmas hivatalban porosodnánk életünk végéig.

– Hát izgalomban, attól tartok, nem lesz hiány – Graines kesernyés arcot vágott. – Ami viszont a mestereket illeti, nem hiszem, hogy nagyon össze fognak velük barátkozni... Bár lehet, hogy maguknak sikerül, mindenesetre Fruggit nem zárták a szívükbe. Persze érthető, hisz Fruggi csak bohóckodik mellettük. Sokszor nekem is felforr tőle az agyvize, de jobb híján megpróbálom elviselni még néhány napig. Higgyék el, nem bántani akarom, de időnként az örületbe kerget. A film érdekében azonban kénytelen vagyok jó képet vágni hozzá. És nagyon örülök, hogy most itt vannak, mert így hiszti helyett a szerepére tud koncentrálni. Csak tudnám, hogy a Halálmester mit akar ettől a nyomorulttól?

Mintegy végszóra, megjelent mellettünk Fruggi, kisminkelve, fekete bőrszerelésben.

– Hahó rendezőkém, itt vagyok, ragyogok – kedélyeskedett. – Na, hol a stukk, hadd lőjem le a favágót.

Graines csendesen felhördült, aztán önuralmat erőltetett magára, felállt, és felénk fordult.

– Mennem kell, de a felvétel után visszajövök, és megbeszéljük, hogy holnap mikor találkozunk. Tudják, az én jachtommal megyünk át a szigetre, és mivel én fogok vezetni,

nekem már jóval az indulás előtt kint kell lennem a kikötőben. Maguk viszont ráérnek odajönni később is. Gondolom Mr. Fruggi elmondta, hogy...

– Persze, persze – veregette meg a rendező vállát a kis köpcös. – Már mindent elmondtam nekik, nem kell ismételtetni.

Graines ingerülten elfordult, és lehunyta a szemét. Pár pillanatig így maradt szótlanul, mozdulatlanul, valószínűleg amíg sikerült leküzdenie magában a vágyat, hogy végezzen a kis köpcössel. Mikor úgy-ahogy megnyugodott, kinyitotta a szemét, és felénk fordult.

– Addig is, amíg visszajövünk, érezzék jól magukat.

Elvigyorodtunk.

– Rajta leszünk.

Graines szintén megpróbált valami vigyorfélét erőltetni az arcára, aztán felkapta a baseballsapkát, fejébe nyomta, és komor arccal, mint egy tábornok, aki éppen sorsdöntő csatába készül, elindult a kijárat felé.

Fruggi megvárta, amíg hallótávolságon kívülre ér, s akkor odasúgta nekünk.

– Milyen életunt egy pali, mi? Örökké, mintha citromba harapott volna. Néha próbálom feldobni egy kicsit, de úgy tűnik, teljesen reménytelen. Gyomorbajos lehet vagy ilyesmi. Na, megyek és viszek egy kis színt a társaságba. Nemsokára jövök, addig ismerkedjenek a tereppel. Ott a sarokasztalnál az a csajszi szabad. Csak úgy mondom... ha gondolják...

– Oké, köszönjük az infót – emelte fel a kezét Mike.

Fruggi ravaszkásan hunyorított.

– Mindent bele!

Azzal sarkon perdült, és kiviharzott a helyiségből.

Mike somolyogva megcsóválta a fejét.

– Hát tudod, nem szeretnék Graines helyében lenni.

– Igen, igen – bólogattam, majd rövid szünet után hozzátettem: – Csak nehogy egy-két nap múlva a saját bőrünk is kényelmetlenné váljon a számunkra.

7.

Rákönyököltem a jacht korlátjára, mélyen beszívtam a sós, tengeri levegőt, és közben a napfényben fürdő, lassan közeledő szigetet figyeltem. Lenyűgöző látványt nyújtott a partot borító buja dzsungel, mégsem tudtam felhőtlenül gyönyörködni benne. Az agyam egyfolytában azon járt, hogy vajon a Halálmestert tényleg az egymással torzsalkodó kung-fu mesterek között kell-e keresni.

A szemem sarkából Mike-ra sandítva megállapítottam, hogy neki is ez a kérdés motoszkál a fejében.

... Hiszen, ha a Halálmester nem tartozik a stábhoz, akkor az elkövetkező néhány napban nem is tud akcióba lépni. A szigetet teljes egészében kibérelte a Silver Fist, a forgatás ideje alatt csak a filmesek tartózkodhatnak ott, és annak az üdülőnek a dolgozói, ahol lakni fogunk. Ebben az esetben pedig minden különösebb probléma nélkül megúszhatjuk a dolgot...

– Már itt is vagyok. Gyors voltam, mint a vihar mi?